

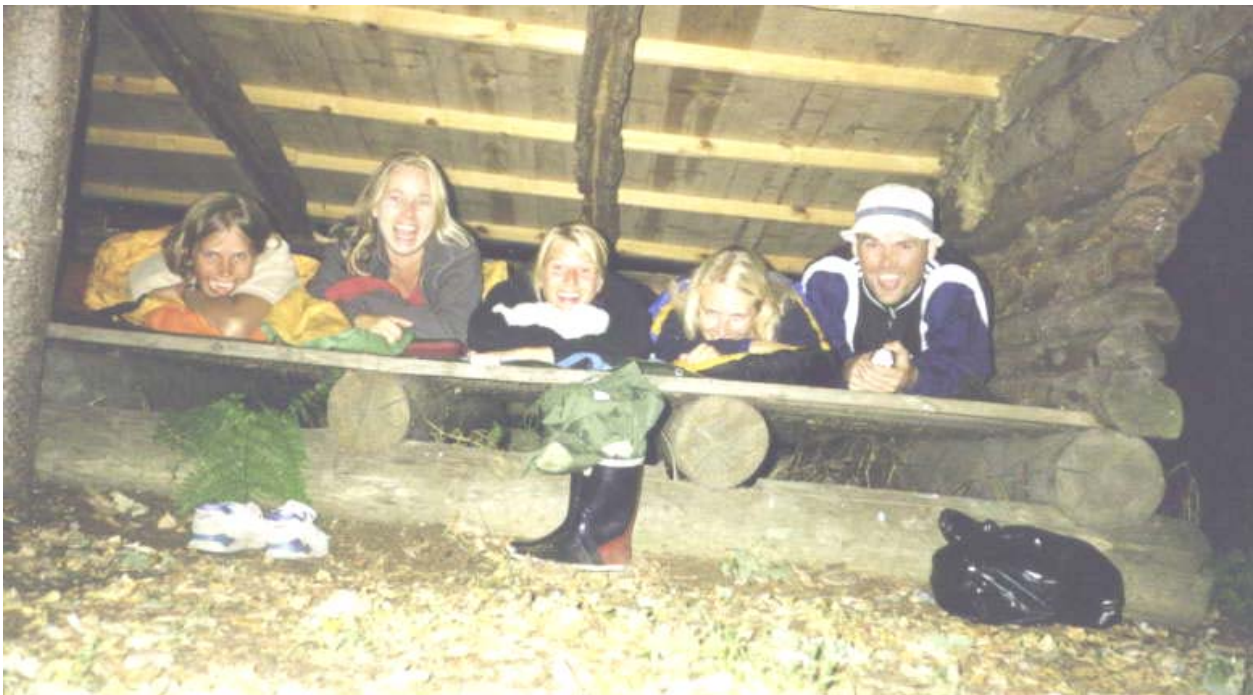
TØSETUR (NÆSTEN)

TIL TUNØ (27. – 28. AUGUST)

Turdeltagere: Nina Thomsen, Nina Hassel, Helle Rønne, Lene Lauritsen og Ruben Martinsen

Vi havde alle fået fri fra vores respektive forpligtelser og nu bød muligheden sig for en 2 dages tur til Tunø. Bådeholdet mente jeg, med min "store" erfaring fra de vestjyske vande, at jeg snildt kunne lede. Det viste sig at være en fatal fejl. Det var en sand rødstrømpe båd jeg var kommet af sted med. Allerede mens vi var på land gik det galt. Da vi skulle pakke båden blev det klart for mig at den feminine ordenssans langt overstiger en styrmands autoritet. Båden blev således pakket efter pigernes ønsker med alt mit grej

Vi fløj af sted mod Norsminde godt hjulpet på vej af den friske vind og Nina T's kaproningskadence. Om det var hendes ambitioner som kaproer eller en for stærk omgang kaffe vides ikke, men vi var fremme i løbet af kun 2½ timer. Lettere forblæste krøb vi i land og fandt vores mad frem. Vinden som peb i masterne og var taget til i styrke. På trods af det havde Lene været i gang med at skabe en alliance om vi skulle til Tunø. Det var vist princippet : *Hvis en vil, så skal alle*, der drev hende. Vi studerede kortet og plan B blev en efterskole i Hov, hvor Helle engang havde været. Hun mente

længst væk.

Vejrudsigten lovede ikke alt for godt og vi havde da også en frisk vind fra nord da vi tog af sted. Vi havde ikke andet end lige rundet miljøhavnen før Nina H. der med sin enorme almene viden mente at kunne se Fyn. Efter at vi havde forklaret hende at det var Helgenæs, blev det til en slags besættelse for hende, i hvert fald hørte vi med jævne mellemrum FYYYYN !!! når noget nyt land viste sig.

sagtens at hun kunne charmere os til en overnatning der. Vi begav os sydpå og da vi passerede Odder Roklub stod det klart (for selv Lene) at vi ikke kunne krydse til Tunø. Da vi ankom til Hov var bølgerne blevet temmelig store og tillægningen til Efterskolens store bro var mere end bøvlet. Til alt held kom der en familie forbi og Helle råbte snarrådigt til dem om de ikke kunne trække os ind ved hjælp af vores årer. Det lykkedes selvom vores redningsfolk blev noget gasblå i hovedet og vist var ret glade

da det var overstået. Helle sprang i land og iført sin let fugtigt T-shirt ville hun forsøge at kapre et stede at overnatte. Imens kæmpede Nina T og jeg for at holde båden væk fra broen. Det lykkedes Helle at overtale forstanderen (ældre herre) til at tage imod os. Det var i sidst øjeblik for Nina T var begyndt at udstøde nogle lyde som jeg ikke tror er lovlige i børnehøjde. Vi fandt en stump sandstrand og fik langt båden på land. Vi var havnet noget fra efterskolen og besluttede at prøve at få lov at overnatte ved Egmont højskolen (en handicap højskole) Vi fik lov til at bruge deres shelter, bålplads og toiletter så vi meget taknemmelige. De 2 X Nina og Lene fik endda en beundrer. Det var en af de indsatte som lurede en mulighed for at blive nulstillet, men så taknemlige var de nu heller ikke.

Superkokken Nina H gik i gang med maden, mens vi andre tog et par øl. For Lene som ikke ville drikke vin greb det om sig og hun sugede næsten hele ølbeholdningen. 4-5 timer senere var maden klar og superkokken besluttede nu at krydre den med lidt skovbund. I hvert fald røg det hele på jorden. Vi fik det skovlet op igen og takket være den dunkle belysning og vores store sult røg det ned uden problemer. Efter Nina H. havde leget lyssværd med vores rolygte og vi alle havde mistet nattesynet, mente Lene at nu var det nok. Fast besluttet på at drukne sorgerne om den tabte tur til Tunø gik hun nu for alvor i krig med øllene.

Nina T havde også tryllet i køkkenet derhjemme og hjemmebag kom på bordet. Det var noget andet end de pulvermysterier som andre plejer at kalde hjemmebag. Efter kage, øl og noget snak om diverse pigeting (fællesøkonomi, strikkesøj og bind) ved bålet lagde vi os til at sove i shelteret.

Næste morgen var vejret perfekt, vindstille og høj sol. Vi besluttede at lave en hurtig afgang og ville så alligevel kunne nå Tunø. Da det gik op for Lene rendte hun rundt i små cirkler af bare glæde. Mens vi andre nåede at pakke båden præsterede hun at få

sin sovepose rullet sammen. Lene havde fået et par vabler, men det var ikke noget problem for hun havde købt noget sportstape. Hun så noget uforstående ud, da vi andre var ved at gå til af grin, mens hun hev en rulle malertape frem....

Godt på vandet igen gik det rigtigt godt mod Tunø. Helle spottede de mange vandmænd og mente at de nok havde en rede her i nærheden..... Hun er endda den eneste der ikke er blondine.

Vi ankom hurtigt til havnen på Tunø som lå temmelig øde hen. Vi spiste frokost på den lille ø og var ellers hurtigt på vandet igen.

På vej mod fastlandet var det åbenbart kun Nina T der havde fået installeret en roblære med en vis kapacitet, i hvert fald skulle de 3 resterende piger tisse. Efter jeg var blevet blændet af, smed de måsen overbord. Om det skyldes præstationsangst eller børnetraumer vides ikke, men uden en sang kunne de ikke læse systemet. Det var så her den stolte slagsang fra Fanø Roklub blev reduceret til en sølle tissesang. Hvis det rygtes til Fanø bliver jeg vist ekskluderet.

På vej hjemover skiftede vejret igen og vi roede i det ene øjeblik i medvind for sekundet efter at have en moderat modvind. Inde under skysystemet var der havblik og vi mente at vi var i en slags "orkanens øje". Det var ret fascinerende. Efter at Nina H. havde fotograferet vindmøllerne og taget et close-up af sig selv (se www.freaks.com) anløb vi fiskerihavnen og ASR. Her var vi så heldige at et andet bådehold ville overtage båden mod en betaling bestående af frugt og Nina T's legendariske kager.

Alt i alt en fremragende tur til Tunø.

Ruben Martinsen

